

Oponentský posudek bakalářské práce Moniky Nguyenové Příběh osoby, která se stará o postižené dítě

Je pro mě obtížné zbavit se potřeby srovnávat. Jakékoliv srovnávání, které není opřené o objektivní zkušenosti (shromážděné nejlépe velkým množstvím nezávislých lidí), a které nevychází z emočně neutrální pozice, je de facto subjektivní, lépe subjektivistický žvást. Dovoluji si dopustit se ho.

- a) První „stupidní“ srovnání mne napadá, položím-li tuto práci vedle drtivé většiny ostatních bakalářských prací (pro zjednodušení výborných). Je to jako porovnávat cyklisty profesionály, schopné zvládnout až do konce Tour de France, s těmi (zase pro zjednodušení) nevýkonnějšími nadšenci-bojovníky, kteří si dávají v sezóně každý víkend na těch nejdražších dostupných závodních kolech dostihy na 150-200 km a poté se v hospodě právem prsí, že jejich čas je srovnatelný s průměrnými časy na tutéž distanc, kterých se dopouštějí cyklisté ze skupiny první. Přitom je mezi nimi rozdíl propastný. Proč?

Protože být profesionálem není hra, byť sebesofistikovanější. Být profesionálem je neuvěřitelně těžká práce, která často sousedí s beznadějí, je to práce, která bolí a bolí hodně, práce, při které jsou i drobná vítězství radostnější, než vydělané peníze (ty jsou samozřejmostí)...

Potud dlouhý úvod ke krátkému konstatování: kolegyně Nguyenová by měla soutěžit v jiné kategorii než ostatní adepti titulu bac. A měla by „soutěžit“ před porotou stejné váhové kategorie. Já, například, si zde připadám jako naprostý amatér (na této fakultě jsou srovnatelné váhy – co já vím, tak třeba právě

děkan). Nesvedu být objektivní, protože mám kliku: mám čtyři zdravé a hodné děti a pět zdravých a hodných vnoučat. Jak mám já posuzovat bakalářskou práci, která mi pomohla před čtrnácti dny vyrovnat se v nemocnici s hnusnou s neřešitelnou bolestí? Chci říct: bakalářská práce Moniky Nguyenové je ta nejpocitivější, kterou jsem za jedenáct let na této fakultě četl, je VÝBORNÁ. Děkuji za ni!

31. 1. 2015

Mgr. Jan Kašpar